я себе посеред ікони на дерево проміняв
і ніч прилипає до горла холодним вологим лезом
вони справді кожної ночі підбирають мені імена
і я прикриваю ними свій фіолетовий безум

легше терпіти муку вона виглядає старшою
її благородні стегна прикриті траурним шовком
я привітаю кожного кому дорога ця лажа
доки його в підземному не проковтне тусовка

я можу терпіти кожного третього в цьому світі
мостити ними дорогу якою прийдуть форелі
але вони щоранку примушують мене тремтіти
повернувшись назад у тіло і причинивши двері

та є межа перевтілень старенька самотня земля
де серед зливи богів забракло єдиного бога
постели мені в небі курво я схожий на твоє маля
мене нема на цім світі мене немає нікого